

Carly Robyn

Drive Me Crazy

ELLA

Het is buiten zo koud dat mijn tepels beschouwd kunnen worden als massavernietigingswapens. Ik loop over de stoep te rillen in de bijtende kou, een dun laagje sneeuw op mijn schouders. Mijn winterjas slaagt er heel goed in om mij op een extra grote marshmallow te laten lijken, maar niet in mij warm houden.

Gebouwen strekken zich uit naar de nachtelijke hemel en werpen onheilspellende schaduwen op de auto's die in snel-treinvaart over de straat razen. Toen ik net in de stad kwam wonen – en tot een paar maanden geleden – vrolijkte de aanblik van de wolkenkrabbers en de typische gele taxi's me altijd op. Nu wrijven ze me in dat de betonnen jungle me op mijn lazer heeft gegeven. En niet op een fijne, kinky manier. Meer op een manier die zoveel pijn deed dat ik niet meer kon zitten.

Ik had het prima gevonden om iedereen in Manhattan te ghosten, maar Poppy stond erop fatsoenlijk afscheid te nemen. Dat is de enige reden dat ik me met min vijf naar haar huis aan het slepen ben. Wanneer ik eindelijk aankom, ben ik zo druk bezig met mijn bevroren vingers ontdooien dat ik tegen een Hot Wheels-piñata aan loop.

O mijn god.

Poppy's hele appartement in het centrum is getransformeerd in de natte droom van een autogek. Er hangen borden

met 'Voorrang voor feestgangers' en 'Op naar de finish!' aan de muren en geblokte vlaggetjes aan het plafond. Het enige waar je aan kunt zien dat dit niet een partijtje voor een vierjarige is, is de buitensporige hoeveelheid alcohol in de keukens.

Ik zie mijn beste vriendin door een haag van rode, zwarte en witte ballonnen die hier doelloos rondzweven. Mijn mond valt open, maar er komt geen geluid uit. Ze is in de weer met een levensgrote kartonnen versie van formule 1-legende Blake Hollis, die zijn arm over een onbekende vrouw heen geslagen heeft. Een vrouw die toevallig mijn gezicht over dat van haar gefotoshopt heeft. *O, nee toch.*

Blake ziet er net zo adembenemend uit als altijd, maar niets verpest een knap gezicht meer dan slecht gedrag. Geen wonder dat zijn team wil dat zijn biografie binnen een jaar geschreven en uitgegeven wordt. Hij kan alle goede pr wel gebruiken na het rampseizoen van vorig jaar.

Ik bekijk de vertoning en bedenk hoe ik eruit zou zien als ik zo lang was als een supermodel en tieten had die nepper zijn dan Monopolygeld, in plaats van krap één meter zestig met een gewone B-cup, wanneer Poppy me een orgaan-verplettende omhelzing geeft.

'Ella! Wat vind je?' Ze draait om haar as, armen boven haar hoofd. 'Perfect, hè?'

'Het past lekker bij het thema,' zeg ik, terwijl ik verbijsterd om me heen kijk. Het is overdreven, maar aan de andere kant zou ik ook niets minder verwachten. Poppy heeft de indrukwekkende gave om zich te hyperfocussen op een project tot dat het aan de allerhoogste eisen voldoet. Dat is verdomde irritant wanneer haar projecten mijn liefdesleven en mislukte carrière zijn, maar ik geef toe dat haar appartement er goed uitziet. Hoewel ik het niet erg zou vinden om Blakes kartonnen lichaam in een dartbord te veranderen.

Jack springt op van de bank. Dankzij zijn eeuwige grijns

ziet hij eruit alsof hij zo van het omslag van een of ander Bouquet-romannetje over een miljardair is gestapt. Hij begroet me met een eenarmige knuffel voor hij zich tot Poppy wendt. ‘Hoef ik geen ballonnen meer op te blazen?’

‘Ik dacht dat je graag met je mond werkte.’ Ze knippert onschuldig met haar doordringende blauwe ogen. ‘Daarom had ik jou dat klusje gegeven.’

‘Ha.’ Hij rolt met zijn ogen terwijl er een plagerige grijns om zijn lippen speelt. ‘Dat klopt. Maar liever bij gespierde blonde gasten met een vadercomplex dan bij ballonnen.’

Het gesprek mondt uit in Jacks laatste date debacle, een nieuwe toevoeging aan een lange lijst. Waarschijnlijk wordt hij Poppy’s nieuwe project wanneer ik weg ben. Ik slik de brok in mijn keel weg en probeer er niet aan te denken hoe erg ik ze ga missen.

Alsof ze de zwakke plek in mijn pantser kan aanvoelen, zucht Poppy dramatisch en zegt ze: ‘Het is nog niet te laat om ander werk in New York te zoeken.’

Ik weet niet hoe vaak we dit gesprek nog kunnen voeren voordat mijn hoofd implodeert. Misschien nog een keer of twee. Ik leg mijn arm om haar schouders en schudt haar voorzichtig heen en weer.

‘Daar is het echt te laat voor. Ik ga,’ bevestig ik. Een koude rilling loopt over mijn rug. ‘En het is een buitenkansje.’

Toen ik mijn mentor, George Phillips, om raad had gevraagd nadat ik bij PlayMedia was weggegaan, had ik carrièreadvies verwacht. In plaats daarvan bood hij me een baan aan: om de hands-on coauteur te zijn voor Blakes officiële biografie. Ik heb niet veel geschreven sinds mijn podcast, *Coffee with Champions*, populair werd en ik ben blij om terug te keren naar de basis. Na wat er gebeurd was, werd mijn lichaam, bij alleen al de gedachte aan podcasten of in een opnamestudio zijn, overspoeld door paniek. Ik wil daar niet continu aan herinnerd worden. Maar schrijven? Dat is veilig.

Het is ook niet erg dat ik naar de andere kant van de wereld ga.

‘Goed dan,’ zegt ze zuchtend met haar armen over elkaar geslagen. ‘Maar dan moet je me beloven dat je erachter komt met hoeveel *Sports Illustrated*-modellen Blake naar bed is geweest.’

Ik mep een ballon die voorbij zweeft haar kant op en ze tikt die snel weg om te voorkomen dat haar pikzwarte haar statisch wordt. Poppy is geen groot fan van sport, maar wel van roddelbladen, en Blake is zo’n atleet wiens talenten hem internationaal berucht hebben gemaakt.

‘Dat zijn niet de vragen die hij gaat beantwoorden, Pop,’ zeg ik. Blake is extreem op zijn privacy gesteld. Bovendien bestaat er een kleine kans dat ik al slecht in zijn blaadje sta, aangezien ik zijn feestgedrag vorig jaar heb vergeleken met dat van Paris Hilton in 2006. Ik denk niet dat vragen stellen over de bodycount van de McAllister-coureur de manier was om een wit voetje te halen.

‘Saai.’ Ze pruilt. ‘Kom er in elk geval achter of het gerucht dat hij een grote pik heeft, klopt.’

‘Dat zou ik ook wel willen weten,’ zegt Jack met een agressief knikje. ‘Eerlijk gezegd zou het nog beter zijn als je een vergelijkingstabel opstelt van elke coureur en het formaat van hun pik. Volgens mij zou dat voor ons allemaal heel voordelig uitpakken.’

Ik begraaf mijn gezicht in mijn handen en kreun. ‘Mag ik alsjeblieft een drankje voordat een van jullie weer het woord pik zegt?’

Een snode grijns verschijnt op Poppy’s lippen terwijl ze met me naar de keuken loopt. Ze heeft een menu gemaakt met drankjes en snacks die formule 1-gerelateerde namen hebben. Ik neem een slokje van mijn McAllister Martini en mijn gezicht betreft wanneer ik de sterke smaak in mijn keel voel branden. Dit is geen martini, dit is een kater in een glas.

‘Ik haat hem,’ zegt Poppy tegen niemand in het bijzonder. ‘Het is zijn schuld dat jij weggaat.’

Ze zegt het zo terloops dat het me een tel kost om te beseffen over wie ze het heeft. Connor Brixton. Ze weigert zijn naam te noemen. Ik wilde dat ze het helemaal niet over hem had. *Adios, au revoir en arrivederci, kloodzak.*

‘Ik ben zelf bij PlayMedia weggegaan,’ zeg ik tegen haar. Met mijn vingernagels in mijn handpalmen gedrukt, haal ik mijn schouders op. Ik had niet veel keuze, maar uiteindelijk was ik degene die ontslag nam. Zij hebben me niet ontslagen. ‘Kunnen we het hier niet over hebben?’

‘Ella, kom op. Je nam ontslag omdat...’

‘Poppy,’ zegt Jack waarschuwend. ‘We zijn hier om te ontspannen en Ella wil het duidelijk niet bespreken.’

Ik werp hem een dankbare blik toe, maar hij en Poppy staren elkaar boos aan, als ouders verwickeld in een bittere voogdijstrijd. Dit zou het perfecte moment zijn om wat Pitstop Popcorn of Crashtest Chips naar binnen te werken, maar die staan aan de andere kant van het aanrecht.

Na een minuutje bindt Poppy in. ‘Je hebt gelijk. Sorry.’ Ze richt zich weer op mij. ‘Denk je dat Blake je podcast geluisterd heeft?’

Mijn schouders verstijven, maar ik doe geen moeite haar eraan te herinneren dat het niet langer mijn podcast is. ‘Ik ga ervan uit dat hij me gegoogeld heeft, dus ik kan maar beter van het ergste uitgaan.’

‘Hij weet vast dat het allemaal als grap bedoeld was,’ stelt Jack me gerust.

Ik heb niets onwaars of buitensporigs over Blake gezegd tijdens mijn show, maar ik heb wel de draak gestoken met zijn bar slechte prestaties vorig jaar. Er was een reden dat mijn podcast onder de categorieën sport en humor viel. Hoe kon ik nu geen grappen maken over het feit dat hij meer slipjes had veroverd dan prijzen? Ik hoop dat George gelijk heeft en

het Blake niet kan schelen dat ik een paar subjectief grappige opmerkingen over hem heb gemaakt.

‘Pop, is het tijd voor Ella’s cadeautje?’ Jack verandert van onderwerp. ‘Voordat er mensen komen?’

Hij nipt van zijn drankje, een Jump-Start Gin & Juice, een ondeugende blik in zijn ogen. Poppy verdwijnt, voordat ze weer verschijnt met een cadeautasje bedekt met racewagens. Tot zover niets schokkends. Hij zit vol met allerlei snuisterijen, maar ik kijk wel op van de laatste paar spullen.

‘Condooms.’ Ik knipper snel met mijn ogen. ‘Je hebt condooms voor me gekocht.’

Ik kijk nog eens goed en zie het zinnetje *Save Fuel, Ride a Driver* op de glanzende wikkel gestempeld. Ik proest mijn drankje uit – bijna over Poppy’s borsten.

‘Dus?’ vraagt Jack geamuseerd. ‘Wat vind je ervan?’

‘Dat jullie twee rijp zijn voor het gesticht.’ Ik houd het pakje omhoog. Blijkbaar hebben degene in een rode wikkel kersensmaak. Lekker. ‘Ik denk niet dat ik deze nodig ga hebben, maar toch bedankt.’

Formule 1-coureurs staan erom bekend dat ze *fuckboys* zijn. Nee, dank je wel. Ik ben zevenentwintig. Als ik zin had in spelletjes en orgasmes faken, dan zocht ik dat wel in een van de barretjes in mijn buurt. Ik wil verliefd worden, en niet gedumpt worden na een onenightstand.

‘Nog één ding,’ zegt Poppy, terwijl ze een lippenstift uit de onderkant van het tasje trekt. ‘Openmaken!’

Ik hoop uit alle macht dat de kleur niet felrood is, want ondanks wat Poppy maar blijft volhouden, werkt dat gewoon niet met mijn teint. Mijn ogen worden groter terwijl ik de onderkant van het kokertje openschroef. Ik sloeg de plank finaal mis: het is verdomme een mes.

Poppy klapt in haar handen. ‘Nu ben je beschermd tegen soa’s én aanranders!’

‘Condooms om mannen te naaien...’ Ik moet lachen en

houd de koker andersom zodat ik niet per ongeluk mezelf steek, 'en een lippenstiftstiletto voor als ze mij proberen te naaien.'

Jack grinnikt terwijl hij naar me knipoogt. 'Londen weet niet wat ze overkomt.'

'Of België,' zegt Poppy. 'Of Australië. Of Japan. Of al die andere plekken waar je heen gaat.'

Ik proost met mijn rode plastic beker tegen die van haar. Eenentwintig steden in tweeënvijftig weken. Als dat soort tijd en afstand me niet de ruimte geeft om over wat er gebeurd is heen te komen, dan weet ik het ook niet meer.

BLAKE

Mijn woede uit zich op twee manieren. Ik verlies of mijn beheersing en foeter mensen uit, of ik blijf zo stil dat ze er ongemakkelijk en nerveus van worden. Op dit moment doe ik het tweede. Ik zie hoe de stilte zich om Keith en George wikkelt als een kriebeltrui. Ik zou me er schuldig over moeten voelen, maar ik weet zeker dat als ik mijn mond opendoet, een van hen deze meeting uit loopt met een blauw oog.

‘Keith zei dat je niet blij bent met mijn medeauteur,’ zegt George uiteindelijk. Hij neemt kalm een slokje van zijn cappuccino. ‘Waar maak je je zorgen om, gast?’

‘Je maakt een grapje, zeker?’ Mijn scherpe stem duldt geen vragen. ‘Heb je haar echt aangenomen?’

Mijn woede lijkt George niet van zijn stuk te brengen. Sterker nog, hij lijkt wel geamuseerd. Hij neemt nog een slokje van zijn koffie en zijn koele blik richt zich op mijn verhitte gezicht. Ik wil die mok uit zijn hand grissen en hem in een miljoen stukjes breken.

‘Het staat allemaal in Georges contract,’ onderbreekt mijn manager. ‘Vanwege de krappe deadline kan hij aannemen wie hij wil om hem te helpen.’

‘Ik heb dat rotting gelezen,’ zeg ik. Nou ja, mijn advocaat, maar dat is hetzelfde. ‘Mijn team moet iedereen die hij aanneemt minstens twee maanden van tevoren goedkeuren.’

‘Ella is in december goedgekeurd, Blake,’ bevestigt Keith.

‘Maar jij hebt tot nu toe geweigerd om een gesprek te voeren over het boek.’

‘Ze heeft aan mijn capaciteit als coureur getwijfeld en gezegd dat mijn prestaties op het circuit zo belabberd waren omdat ik te druk bezig was om me af te laten zuigen,’ val ik uit. ‘Dacht je echt dat ik daar blij mee zou zijn? Wat voor ervaring heeft ze, behalve die domme podcast? Hoe is zij geschikt om mijn biografie te schrijven? Kan ze überhaupt wel lezen en schrijven? Dit is volslagen belachelijk. Ik ga dit seizoen niet met haar doorbrengen, dus je mag iemand anders gaan zoeken.’

‘Nee hoor,’ zegt Keith, schuddend met zijn hoofd. ‘Probeer dit maar niet te saboteren. We zouden dit gesprek niet eens voeren als jij niet de manische behoefte had om je carrière te verpesten.’

‘Ik heb mijn carrière niet verpest.’ Mijn ogen worden splétjes. Ik weet dat ik me het afgelopen jaar niet voorbeeldig heb gedragen, zowel op het circuit als daarbuiten. ‘Ik heb nog steeds het contract met McAllister en al mijn sponsors. Bovendien is slechte publiciteit toch goede publiciteit?’

‘Slechte publiciteit? Blake, je hebt zo wild gefeest dat je niet eens meer weet dat je hotelmeubilair in een zwembad hebt lopen smijten. De paparazzi heeft je gesnapt terwijl je een of ander meisje aan het doen was op de achterbank van een limo, en we weten nog steeds niet of dat geen callgirl was. Dat is geen slechte publiciteit, dat is gewoon slecht.’ Keiths dunne lippen vormen een streep en zijn wenkbrouwen fronsen. Dat doet hij altijd als hij geïrriteerd is, en het lijkt of er twee boze rupsen over zijn gezicht kruipen. ‘Je hebt je contracten nog niet verloren, maar doe maar niet alsof ze je niet gewaar-schuwd hebben om je dit seizoen te gedragen, anders ben je de lul. Denk je niet dat Thompson staat te springen om jouw plek in te nemen?’

‘Luister, Blake,’ onderbreekt George hem voor ik kan reage-

ren. ‘Niemand hier wil je een loer draaien. We doen deze biografie om de wereld en je team eraan te herinneren waarom jij de allerbeste bent en waarom ze geluk hebben dat jij voor ze racet. Je weet dat ik het seizoen bij je zou doorbrengen als ik geen andere verantwoordelijkheden had, maar ik zou sowieso hulp nodig hebben. We moeten in twaalf maanden alles van a tot z op papier krijgen, dus het is alle hens aan dek. Ella inclusief.’

Ik ken George al uit mijn begintijd als coureur. Hij is een van de weinige journalisten die ik oprecht mag. Hij is respectvol en stelt geen domme vragen om me uit de tent te lokken. We zijn door de jaren heen naar elkaar toe gegroeid en in plaats van te schrijven over de puinzooi die ik er vorig jaar van maakte, stond hij onaangekondigd op de stoep om te kijken wat hij kon doen om me te helpen. Als ik George niet vertrouwde en als hij dit project niet wilde doen, zou dit boek nooit bestaan.

‘Ze heeft gezegd dat Formule 1 me vast een speciale vergunning heeft gegeven om me zo idioot te gedragen,’ zeg ik.

Keith kijkt op zijn Rolex. Een verontschuldiging voor mijn gedrag het afgelopen jaar. ‘Klaar met je driftbui?’

Knarsetandend knik ik, omdat ik liever wil weten waarom ze haar verdomme hebben aangenomen dan dat ik wil blijven tieren.

‘Ze kan dit, Blake,’ zegt George. ‘En ze is goed. Heel goed. Ella is precies het soort persoon dat ons kan helpen.’

Hij pakt een mapje en schuift het over de tafel naar me toe. Ik doe het behoedzaam open en zie Ella’s cv. Achteroverleunend trek ik die eruit en begin te lezen. Geboren in Chicago, woont in New York. Nou ja, totdat ze me gaat achtervolgen als een mug. Is summa cum laude geslaagd voor haar bachelor journalistiek en heeft toen haar master gehaald. Heeft stage gelopen bij het *Big Ten Network* en *The New Yorker*. Werkte tot eind vorig jaar als sportverslaggever en podcaster

bij PlayMedia, een digitaal mediabedrijf dat zich richt op sport en media.

George heeft zelfs wat van haar werk voor me uitgeprint. Hij heeft zich duidelijk goed voorbereid. Eikel. Haar interview met de olympische zwemmer Lilly King is irritant genoeg fantastisch. Haar artikel over Rafael Nadal die tijdens de kwartfinale van de French Open in 2021 van Novak Djokovic verloor is irritant genoeg nog fantastischer. En haar artikel over mijn zegen bij de Monaco Grand Prix een paar jaar geleden is zo fantastisch dat het onuitstaanbaar is. En dan ben ik nog eens bevooroordeeld. Klotezooi.

‘Waarom zij?’ De artikelen liggen voor me, allemaal gelezen. ‘Er bestaat een grote groep aan ervaren journalisten en schrijvers die me niet zwart hebben gemaakt.’

Keith kijkt me aan of ik gek ben. Oké, die groep is niet heel groot. Sterker nog, hij is nogal klein.

‘Je vertrouwt me toch? Daarom werken we toch samen aan dit project?’ George houdt zijn hoofd schuin, alsof hij me uitdaagt het met hem oneens te zijn. ‘Vertrouw me dan wanneer ik zeg dat zij geknipt is voor deze klus.’

Ik haal diep adem om mijn frustratie te beteugelen. ‘Hoe ken je haar überhaupt?’

‘Ze heeft een jaar in het buitenland gestudeerd toen ik gastcolleges gaf. Ze volgde mijn vak, Sport & Media in de Eenen-twintigste Eeuw. We hebben contact gehouden en ik wist dat ze perfect was hiervoor.’

‘Ze zei dat ik vorig jaar rondreed op het circuit van Baku alsof het een spelletje Mario Kart was.’

‘Daar heeft ze gelijk in.’ Hij grinnikt. ‘Je reed als een maniak.’

‘Geef haar een kans, Blake. Ze is een briljant schrijver en een van de weinige mensen die volgens mij een bijdehante wijsneus als jij het hele seizoen kan verdragen.’ Hij kijkt me veelbetekenend aan.

Ik druk met mijn duimen tegen mijn slapen en probeer de hoofdpijn die dit gesprek me geeft te verlichten. 'Ik vind dit niet leuk. Helemaal niet.' Ik haat hoe zeurderig ik klink. Als mijn neefje wanneer ik hem vertel dat het bedtijd is, maar hij nog niet uitgespeeld is met zijn actiefiguurtjes.

'Ja, en ik vind het niet leuk om jouw troep op te moeten ruimen.' Keith haalt zijn schouders op. 'Jammer voor je.'

Een belletje van mijn zus onderbreekt de volgende preek van mijn manager. Zij is de enige voor wie ik alles uit mijn handen laat vallen en dat weten ze allebei. Ik loop met een verontschuldiging de kamer uit om op te nemen.

'Als dat mijn lievelingszus niet is,' zeg ik, terwijl ik opneem.

'Als het niet mijn lievelingsbroer is.' Die lat ligt voor ons allebei niet heel hoog aangezien we elkaars enige familie zijn, maar ik moet lachen om de bekende begroeting. 'Dus... het seizoen gaat bijna beginnen.'

'Echt?' Het sarcasme druipt van mijn stem. 'Dat had ik anders nooit geweten. Bedankt, Ashley.'

Ze zucht geïrriteerd door de telefoon. 'Niet zo lullig doen.'

Ik moet lachen door het hoge stemmetje van mijn nichtje, dat op de achtergrond schreeuwt dat je helemaal geen lullig mag zeggen. Dat is een heel slecht woord, aldus Millie.

'Sorry. Ik ben gewoon moe en heb helemaal geen zin in die biografie.'

'Ik ben er wel enthousiast over,' zegt ze. 'Zo leren mensen de echte Blake kennen, niet de L-U-L voor wie je je voordoet.'

'Ja, misschien wel.' Ik doe niet de moeite om uit te leggen dat dat juist mijn probleem is met de biografie: ik wil niet dat mensen de echte ik leren kennen.

'Hoe voel je je?' vraagt ze. 'En niet "prima" zeggen. Dat zei je vorig jaar steeds, en toen kreeg je strafpunten omdat je opzettelijk een ongeluk veroorzaakte, Blake.'

Het was niet opzettelijk geweest, ik probeerde gewoon langs Harry Thompson te glippen en dat ging mis. Faliekant. 'Hier

gaan we het niet weer over hebben, Ashley.’

Ze dringt niet aan, waarschijnlijk om wo III te voorkomen. Afgelopen jaar ben ik een tijdbom geweest die bij het minste of geringste ontplofte. God weet dat ze genoeg heeft geïncasseerd. Blijkbaar is het helemaal geen goed idee om antidepressiva en liters alcohol te combineren. Wie had dat nou gedacht?

‘Hebben Finn en Millie mijn kaartje gekregen?’ vraag ik, op mildere toon. Mijn nichtje en neefje vinden het geweldig om ouderwetse post te krijgen en ik probeer zo vaak mogelijk iets te sturen, zelfs als we in dezelfde stad zijn. Op de laatste die ik stuurde stond hun favoriete tekenfilmvarkentje macaroni te eten voor de Big Ben.

‘Ja! Ze hebben je net een kaartje teruggestuurd, eentje die ze zelf getekend hebben. Hij is erg... uniek.’

Ik grinnik bij die beschrijving. Uniek is een aardige manier om hun kunstzinnige talenten te beschrijven. Finns driehoeken zullen zijn toekomstige wiskundeleraar een hartstilstand geven, en Millie gebruikt niets anders dan oranje omdat ze sinaasappels zo lekker vindt. Mijn zus is een binnenhuisarchitect, maar haar kleurgevoel en voorliefde voor strakke lijnen heeft ze niet doorgegeven aan haar kinderen.

‘Finn probeerde je te tekenen terwijl je jongleerde bij het circus, maar het lijkt eerder alsof...’ Ze barst in lachen uit. ‘Weet je wat? Ik ga deze verrassing niet verpesten. Je weet precies wat ik bedoel wanneer je hem ziet.’

‘Ik zal er op letten,’ zeg ik met een klein grijnsje. ‘Ik moet terug naar mijn meeting, maar ik kom snel eten, oké? Doe iedereen de groeten.’

‘Gezellig,’ antwoordt ze. ‘Doe voorzichtig, oké?’

Ik mompel gedag voordat ik tegen de muur in elkaar zak. Als deze me kon opslokken en me in de hel kon uitspuwen, zou ik dat enorm waarderen. Dit seizoen is het erop of eronder, en ik kan me niet veroorloven om een inzinking te krij-

gen. Als ik iets heb geleerd van het afgelopen seizoen, is het dat ik beter mijn best moet doen om mijn emoties onder controle te houden, zowel op het circuit als daarbuiten.